

Pismo prijatelju

POZITIVNE MOGUĆNOSTI ZA SVET U KRIZI

Tom Atlee

U životu se pridružujemo raznim ljudima i priklanjamo raznim konceptima – nekim prošlim, nekim sadašnjim i ili budućim – zajedno deleći uticaj koji imamo na sve što nas okružuje. U tome nismo ni zašta krivi niti smo potpuno nevini. Pre bi se reklo da smo svesno ili nesvesno deo svega oko nas. I to baš ovde i sada. Sve što radimo je važno. Naša svest o tome je važna. Jer mi igramo ulogu u Životu Svega.

Ona upozoravajuća napomena: «*Misli globalno, deluj lokalno*» upućuje na nešto što bismo mogli nazvati 'odgovornošću zajedničkog učešća'. Da li na najbolji mogući način ispunjavamo našu ulogu imajući u vidu ograničenja naše (potencijalno beskrajno proširljive) svesti?

Evo kako ja to vidim: od mene se traži da vodim računa o onoj većoj celini čiji smo deo i o Životu unutar nje, i da mojim životnim postupcima upravlja najčistija svesnost da mogu i svesna namera da hoću da postanem dostojan učesnik u otkrivanju pozitivnih mogućnosti za sve, za celinu sveobuhvatnosti. Naravno, ne uspevam u tome uvek i iznova mi se dešava da ne uspem ali upravo u svojim neuspesima nalazim još konstruktivnije mogućnosti da se uključim i angažujem...

Zato i sada tragam za konstruktivnim mogućnostima u suočavanju sa posuojećim krizama. Shvatam u kojoj meri često sami podrivamo prilike koje nam se ukazuju kada se udaljimo od zadate matrice u koju je ugrađena naša 'su-stvaralačka' uloga koju treba da odigramo u razotkrivanju svake od potencijalnih kriza – uloga u sudbini mogućnosti koje su pred nama. Ova uloga podrazumeva našu sposobnost da inspirišemo jedni druge, da izvučemo iz sebe ono najbolje, da stvorimo najbolje moguće prilike ma koliko malo mogućnosti nam se pruža. To je suština zajedničkog učešća u određivanju životnih smernica. Svi to možemo - da učinimo to za sebe, jedni za druge, za svet...

Svi smo mi lice i prsti i stopala Boga svih Mogućnosti. I upravo kroz sve nas i naš zajednički učinak – ali i ne samo kroz to – ovaj Bog (ili Boginja, ili Tao, ili Život) čini čuda.

Naši naponi i briga sada i ovde – čak i kada 'podbacimo' – utiču na promenu konteksta za napore i brigu za neke druge sutra na nekom drugom mestu. Koncept Sveobuhvatnosti se razvija kroz uloge koje mi odigravamo, kroz naše aktivno Bivstvovanje i to svakog od nas pojedinačno.

Ovo je veće i više od preuzimanja lične odgovornosti; više od prepuštanja drugima da brinu o nama; više od od brige jednih za druge; više od osnivanja

institucija za brigu o ljudima; više od shvatanja koliko istorija i naša sredina i kultura utiču na naše ponašanje; više od saznanja da je i nečinjenje oblik učešća baš kao kao i činjenje; više od svesti o dobrim stranama kao i o lošim stranama svakog oblika učešća – pa ipak preduzimanje nečega bez obzira na sve.

Ovaj koncept je svaki od navedenih i svi zajedno, ali i više od toga. To je istina i to je realnost. Ali u ovu Realnost je moguće prodreti samo u onoj meri u kojoj se oslobodimo usredsredjenosti na ishod i delujemo sa više saosećanja, pune svesti i goruće želje da postanemo činoci Pozitivne (konstruktivne) Mogućnosti.

I šta je sada to što je moguće učiniti u ovom trenutku nadolazećih kriznih vremena za sve nas, za sve one koje volimo, za zajednice kojima pripadamo, za naše društvo, za naš svet? Da li su mogućnosti tako male? Da li je ishod nemoguće sagledati? Često je tako. No, zar sve to i ne čini život uzbuđljivom pustolovinom?

Neki ljudi kažu da je upravo to i razlog što ostajemo u životu, iz dana u dan: da bismo videli šta je to sledeće što će se dogoditi. Sve igre i uzbuđljivi izazovi su izgradjeni od neizvesnosti. Kada bismo znali šta je to što će se dogoditi vrlo brzo bismo izgubili svaki interes. Ljudski život prosto 'cveta' na izazovima – ljudi bujaju na onom što je im nije znano.

Tačno je i da ponekad postoji previše izazova – previše neizvesnosti. Medjutim, ako to bolje sagledamo uvidećemo da se to dešava samo onda kada smo previše usredsredjeni na ishod, kada se vezujemo samo za ono što će proizaći iz nečega. Biti živ znači biti u potrazi za mogućim, tragati za tim u kojoj meri možemo da na pravi način sagledamo i kanališemo realnost da bismo stvorili konstruktivne mogućnosti - a to je ponekad veoma teško.

Ja bih želeo da vidim jednu bolju, održiviju, humaniju i smiselniju kulturu života. Često sam pomišljao da baš i nemamo velike mogućnosti da je ostvarimo. Suvviše često ustvari i kao da nekako što više učim i saznajem sve više mi se suprotstavljaju realnost društvenih promena i nastala psihološka dinamika. A onda naletim na nešto sasvim novo, nadjem potpuno neočekivane saveznike ili se nekom čudnom igrom događaja otvore vrata za koja nisam znao ni da postoje.

Onda sam počeo da verujem da stvari u životu postaju istovremeno sve bolje i bolje, sve gore i gore, i sve brže i brže. I tako sam se našao u situaciji da stalno idem gore-dole izmedju optimizma i pesimizma. «Sve će na kraju ispasti dobro». Ili : «Sledi prava propast!» Užasno iscrpljuće.

Ali ovo se menja u poslednje vreme. Počeo sam da primećujem da ova dihotomija optimizam/pesimizam predstavlja smrtnu zamku za moju životnu energiju i usredsredjenost. Posmatram sebe kako se ponašam kao da moj osećaj za to šta se može dogoditi jeste zapravo opis realnosti. Tako sam primetio sledeće: bez obzira da li očekujem najbolje ili najgore, moja očekivanja će uticati na moju volju da nešto preduzmem. Ovo zapažanje je toliko važno da ću ga ponoviti: *Bez obzira*

da li očekujem najbolje ili najgore, moja očekovanja utiču na moju volju da nešto preduzmem.

Počeo sam sada da posmatram optimizam i pesimizam kao što gledaoci prate neki sport, kao oblik neangažovanja pod maskom uključenosti u događaj. I optimizam i pesimizam me pogrešno navode da prosudjujem život i da se kladim na određene šanse, umesto da celim bićem zaronim u život i ulijem mu svu svoju 'su-stvaralačku' energiju. Mislim da krize koje su pred nama traže od nas da prevaziđemo sve neautentične načine igre. Mislim da se od nas traži da se ponašamo kao duhovno zdrava osoba koja je upravo saznala da ima oboljenje srca: Možemo iskoristiti dijagnozu opasne bolesti kao podsticaj da dublje zaronimo u život su-stvarajući promene na bolje.

Takođe sam došao do zaključka da nam sva naša predviđanja – kako dobra tako i loša – ne govore apsolutno ništa o postojećim mogućnostima. Trendovi kretanja i događaji samo ukazuju na to šta bi sve moglo da se dogodi – a to je potpuna apstrakcija. Mogućnosti kao prilike su, međjutim, ono od čega se život sastoji, vizije koje treba da ostvarimo, vrata kroz koja treba da prodjemo. Pesimizam i optimizam nas samo skreću sa puta prema punom životu.

I tako sada sve češće sebe vidim kao babicu koja pomaže da se rode konstruktivne mogućnosti. Tim prilikama sam potreban ja da bih im pomogao da postanu realnost. Istina je da su nam često potrebna čuda ali čuda ne mogu u potpunosti sama da se stvore. Čudima smo potrebni mi da im podjemo u susret i sretnemo se na pola puta. Zato ja pokušavam da se što više približim čudima i pomognem im da se dese.

Tom Atlee je osnivač, ko-direktor i direktor za istraživanje 'Co-Intelligence' Instituta. Njegov rad je uglavnom usmeren na razvoj koncepta osmišljene demokratije i razvoj društvenih uredjenja. www.co-intelligence.org